

[Stinus.]

Dette forringer på ingen måde det socialdemokratiske udspil, for som jeg allerede har fremhævet én gang: det kan kun styrke udenrigsministerens muligheder for at opnå resultater, hvis han kan rejse til NATO-ministerrådsmøde med en beslutning fra et enigt folketing i ryggen.

I forbindelse med beslutningen i Europarådets ministerkomité om offentliggørelse af den europæiske menneskerettighedskommissions rapport udtalte udenrigsminister Poul Hartling håb om, at offentliggørelsen ville være med til at påvirke udviklingen i Grækenland.

Fra anden side stillede man sig mere skeptisk, og der har her i landet været talt både om spildte chancer og om forpassede muligheder i den forbindelse. Der er således givet udtryk for den opfattelse, at Europarådet kun har opnået, at regimet i Athen har frigjort sig fra en række internationale forpligtelser, som begrænsede dets handlemuligheder.

Men en kendsgerning er det jo, at juntaen i tiden fra kuppet til udmeldelsen af Europarådet heller ikke tog hensyn til sine forpligtelser i henhold til Europarådets statutter og den europæiske menneskerettighedskonvention. For Europarådets medlemslande, herunder Danmark, måtte det være afgørende, at intet land ustraffet kan tilside sætte Europarådets statutter, af hvilke det klart fremgår, at respekten for retsprincipet og de fundamentale frihedsprincipper er en forudsætning for medlemskab. Netop disse principper er jo årsagen til, at Portugal og Spanien ikke kan være med i Europarådet.

Europarådets fordømmelse af styret i Grækenland henvender sig også til andre end den græske regering. I sammenhæng med Europarådets indstilling skal således ses fællesmarkedslanternes politik over for Grækenland siden kuppet i 1967. Grækenland har siden 1962 haft en associeringsordning med fællesmarkedet, men en videreudvikling af denne associeringsordning har været fastfrosset siden kuppet, og fællesmarkedet overvejer nu en skærpelse af sin holdning.

Europarådet kan udtale sin moralske fordømmelse af det græske styre, fællesmarkedslanternes kan udøve et vist økonomisk

pres, men det er i NATO-landenes magt, først og fremmest de NATO-lande, som leverer våben til juntaen i Athen, at tvinge obersterne til at genindføre en demokratisk styreform. Europarådets fordømmelse er ikke nok i sig selv, den må følges op af andre politiske fremstød, og NATO og kredsen af NATO-medlemslande udgør et naturligt forum for sådanne fremstød. Grækenland og Danmark er medlem af samme alliance. Grækenland er i dag en belastning for denne alliance, og vi har ret til at stille krav ikke mindst på baggrund af den europæiske menneskerettighedskommissions rapport.

Det er det radikale venstres opfattelse, at NATO-samarbejdet må bruges til at udøve et stadigt pres på regimet. Den danske regering må, således som statsminister Hilmar Baunsgaard gjorde det under sit besøg i USA, sætte alle kræfter ind på at overbevise vore NATO-allierede, først og fremmest USA, om nødvendigheden af at føre en mere resolut politik over for det græske regime. En sådan politik må først og fremmest betyde indstilling af våbenleverancerne til Grækenland, så længe det nuværende regime er ved magten.

Det af hr. Lembourn fremsatte dagsordensforslag vil efter det radikale venstres opfattelse på den stærkest mulige måde understrege folketingets ønske i så henseende.

Gert Petersen: Nu har det fascistiske styre i Grækenland haft magten i over 3 år. Der er ingen udsigt til forbedringer i demokratisk henseende. Der er ingen udsigt til en tilbagevenden til det demokrati, der havde udviklet sig i Grækenland i løbet af 1960'erne, men som så brutalt blev afskaffet, blev likvideret i 1967, da oberstjuntaen tog magten. Derfor forekommer det mig egentlig, at det er, ligesom denne diskussion føres under en glasklokke, det er, ligesom der ikke er virkelig kontakt med de ting, som sker. Man taler om, at NATO må bruges som et instrument i bekæmpelsen af det fascistiske styre. Man taler om, at Danmark fortsat må arbejde på, at NATO bliver brugt på den måde. Man lader, som om — og da jeg tænker pænt om mine medmennesker, tror jeg da gerne, at man tror på det — at NATO har fungeret i de 3 år, der er gået, som et instrument, der virkede imod